

N:o 47.

Ank. till Riksd. kansli den 2 juni 1887, kl. 2 e. m.

*Utlåtande, med anledning af väckta motioner angående nya grunder
för statens embets- och tjänstemäns aflöning m. m.*

(1:sta och 2:dra U. A.)

I en inom Första Kammaren väckt motion (n:o 12) har herr *Alfr. Bexell* på anförda skäl föreslagit, att Riksdagen måtte besluta,

dels att till Kongl. Maj:t aflåta en skrivelse med begäran att Kongl. Maj:t täcktes till nästa Riksdag låta utreda och uppgöra en reglering af samtliga statens embets- och tjänstemäns löner, byggd på grunderna af nuvarande kontanta lönebelopp, omsatt i naturaprodukter, till hälften råg och hälften korn efter ett tjuguarigt medelmarkegångspris från 1866 till och med 1886, samt att såväl särskildt utgående tjänstgöringspenningar, ålderstillägg och pensioner blifva efter samma grunder beräknade för att alltsammans sedermera utgå efter årets markegångspris; och att i afvaktan härå, vid utnämning till embete eller tjänst, måtte i de utfärdade fullmagterna eller konstitutorialen intagas vilkoret, att den utnämnde är skyldig underkasta sig de förändrade lönevilkor, som af Riksdag och regering kunna blifva beslutade;

dels ock att till Kongl. Maj:ts förfogande ställa ett förslagsanslag å femtusen (5,000) kronor till bestridande af kostnaderna för utredningen af den sålunda begärda löneregleringen.

Enahanda förslag har ock blifvit i en inom Andra Kammaren väckt motion (n:o 66) framställt af herr *A. E. Petersson* i Hamra m. fl.

Inom Riksdagen hafva under den senare tiden förekommit uttalanden, att om på sin tid dyrtidstilläggen och de derpå följande löneregler-

ringarna, hvilka i allmänhet medfört förhöjning i statens embets- och tjänstemäns aflöningar, kräfdes af billig hänsyn till då rådande förhållanden, så vore det ock i sin ordning att, om och när en ändring inträdde i de förutsättningar, under hvilka löneförbättringarna beviljats, en skälig jemkning i aflöningarna vidtoges.

Ett sådant betraktelsesätt ligger onekligen till en del till grund för motionärernes förslag, men med afseende på det föreslagna sättet att främja det i motionerna afsedda syftet synes den anmärkning med fullt fog kunna göras, att detta sätt är mycket inveckladt. Redan den utredning, för hvilken motionärerne vilja att Riksdagen skall anslå medel, skulle, för att vardas fullständig, blifva tidsödande och dessutom medföra stora kostnader. Och när den en gång vore färdig, måste tillämpningen af de nya grunderna för aflöningarna af lätt insedda skäl blifva ytterst svår, särskildt med afseende å markegångssättningen, der stridiga intressen måste komma att göra sig gällande. Jemväl andra olägenheter skulle uppstå af den ifrågasatta förändringen, hvilken i många afseenden är otidsenlig.

Dessutom får utskottet erinra, att, då frågan nyligen förevarit om rättighet för kronoarrandatorerne att utgöra sina arrenden efter markegångspris, Riksdagen ej godkänt den sålunda ifrågasatta förändring, ehuru den i fråga om arrendeafgifter synes ligga närmare till hands och hafva vida mera afsevärda skäl för sig än beträffande embets- och tjänstemäns löner.

Utskottet hemställer alltså,

att de i förevarande ämne väckta motionerna ej må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 23 juni 1887.

På statsutskottets vägnar:

GUSTAF SPARRE.